

den Del af Befolkningen, Arbejderbefolkningen, der søger til Sygekasserne, fremdeles ligesom hidtil vil kunne afholde de Udgifter, der ere forbundne med at være Medlem af en anerkendt Sygekasse.

De anerkendte Sygekassers Udgifter androg i 1907 5,809,565 Kr. I dette Tidsrum har Staten ydet 1,842,231 Kr. og Kommunerne 107,116 Kr. som Refusion af disse Udgifter. Men det vil altsaa sige, at Sygekasserne selv have baaret det overstigende Beløb, som andrager ca. 4 Mill. Kr.

Mit Standpunkt til denne Sag er da det, at jeg ikke tør tilraade det høje Ting at forlade det Grundlag, som vi ere inde paa med Hensyn til de anerkendte Sygekasser. Det er deres Udvikling, som det gælder om at have for Øje. Det Princip, der ligger til Grund for disse Sygekasser, er jo det, som kan udtrykkes i disse Ord: Hjælp til Selvhjælp. Det maa være Grundlaget for den fremtidige Lovgivning.

Derimod finder jeg det naturligt, at man fortsætter ad den Vej, man ogsaa i Fjor var inde paa, den nemlig at borttage Fattighjælps Karakter for adskillige af de Udgifter, der i Sygdomstilfælde ramme Personer, der ifølge den nuværende Lovgivning ikke kunne blive Medlemmer af de anerkendte Sygekasser. I Fjor gik Rigsdagen jo ind paa at forandre Fattiglovens §§ 27 og 61, og i det Udvalg, der var nedsat om Spørgsmaalet her i Tinget, fremdrog Mindretallet Spørgsmaalet om Sygehjælp til adskillige Personer, der ifølge den bestaaende Lovgivning ikke kunne blive Medlemmer af de anerkendte Sygekasser. Men Mindretallet frafaldt sine Ændringsforslag, idet den daværende Indenrigsminister erklærede sig villig til at tage Spørgsmaalet om en forandret Affattelse af Fattiglovens § 63 op til Forhandling med Sygekassenævnet og Sygekasseinspektøren. Jeg vedgaar i dette Forhold Arv og Gæld efter min Forgænger og skal være villig til at fortsætte de Forhandlinger, som ere indledede af den forrige Indenrigsminister. Men videre tør jeg ikke anbefale at gaa i denne Sag, og derudover tør jeg ikke i dette Spørgsmaal tilsige min Bistand.

P. Madsen: Den Opfattelse af det foreliggende Lovforslag, som er udtalt af den højtærede Minister, kan jeg fuldt ud tiltræde. Det staar for mig saaledes, at med Vedtagelsen af dette Lovforslag vilde man ganske umuliggøre Sygekassernes Virksomhed, og da de have været til umaadelig stor Gavn i vort Land for de

Mennesker, der have sluttet sig til dem forekommer det mig, at det vilde være højst tvivlsomt, eller rettere urigtigt, at forlade det Princip: Hjælp til Selvhjælp, som finder sit Udtryk gennem Sygekasserne. Jeg mener ogsaa, at det let kan give Anledning til betydelige Misbrug, om man gaar over til at give alt vederlagsfrit, ikke alene Medicin, men styrkende Næringsmidler og en Mængde andre Ting, som ere nævnte i Lovforslagets § 1. Gennem Sygekasserne er det jo ogsaa konstateret, at dette at give alting frit medfører Misbrug. Det har vist sig, at ved at Medlemmerne betale en lille Del af Medicinen, vil det samlede Beløb, som gaar til Medicin, være mindre, end hvis de faa det hele frit, ja endogsaa betydelig mindre.

Lovgivningsmagten har jo stedse vist sin Beredvillighed til at træffe humane Bestemmelser overfor den Del af Befolkningen, som trænger haardest dertil. Det er vist gennem Ændringer af Fattigloven, gennem Alderdomsunderstøttelsesloven, gennem Vedtagelse af Tuberkuloselove, og jeg føler mig ogsaa sikker paa, at Befolkningen i Fremtiden vil rette sine Bestræbelser paa at støtte alle humane Foranstaltninger. Jeg mener ogsaa, der er Mulighed for en Udvikling indenfor Sygekassernes Omraade, og det kan jo ogsaa tænkes, at en Forhandling om dette Lovforslag kan medføre Fremskridt paa forskellige Omraader. Men jeg tror ikke, det vil være forsvarligt at forlade Princippet: Hjælp til Selvhjælp og gaa over til, at alt skal ydes frit, en Foranstaltning, der vil medføre meget betydelige Udgifter for Kommunerne, og som jeg tror heller ikke vil blive hilst med Tilfredshed. Som sagt, der er jo en Mulighed for, at en Behandling af Lovforslaget alligevel kan medføre Fremskridt paa et eller andet Omraade, som Rigsdagen kunde enes om. At gaa til en hel Forandring af Princippet kan jeg ikke tilraade; jeg tror, det vilde være aldeles uforsvarligt.

Fraenkel: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (P. Knudsen) begyndte jo ved Fremsættelsen af Forslaget i Gaar med en Henvisning til dets Historie. Der var først fremkommet et Andragende her i 1880 af ren socialistisk Karakter og fra det socialistiske Forbund; senere i 1888 fremkom der et andet Andragende, som kun tog Sigte paa ubemidlede og, saa vidt jeg erindrer, paa Ydelse af, hvad der kaldes de direkte Lægemedler. Om det første Andragende sagde den ærede Ord-